

Θά εἶνε μετὰ τέσσαρα ἔτη. Εὐχομαι νὰ μεταβῆ εἰς αὐτοὺς ὡς ἀθλητὴς κανεὶς ἀπὸ τοὺς σημερινούς ἀναγνώστας μου καὶ ν' ἀναδειχθῆ Ὀλυμπιονίκης.

Σὰς ἀσπάτοιαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΥΡΙΑ ΔΕΧΕΤΑΙ

Δ'

Ἐπειτα—εἶνε τάχα ἀνάγκη νὰ σὰς τὸ πῶ, — ὠμίλησαν διὰ τὸ ζήτημα τῆς «δηρσεσίας».

—Κατήντησε, ἀγαπητῆ μου κυρία, λέγει ἡ Λιλίκα, νὰ μὴ μπορῆ κανεὶς πλέον νὰ πάρῃ ὑπηρετρία εἰς τὸ σπίτι του! Ἀνυπόφορα αὐτὰ τὰ δουρικὰ! Τὸ πρῶτ' σηκόνονται ὅποτε τοὺς κανπίση. Ὁ ἄνδρας μου, πρὶν νὰ πάῃ εἰς

τὸ στόμα τους σὰ νὰ ἦταν κανόνι! — Ἀλήθεια, ἐβεβαίωσεν ἡ Κάκια· εὐτυχῶς, ἡ δική μας τάξις διατηρεῖ ἀκόμη τοὺς καλούς τρόπους καὶ εἰς τὸ φαγητὸν καὶ εἰς ὅλα...

Ἦν στιγμὴν ἐκείνην ἀνοίξε ἡ θύρα καὶ εἰσῆλθεν ἡ ὑπηρετρία μ' ἕνα μεγάλον δίσκον, φορτωμένον γλυκίσματα...ἀληθινά.

Ἦν δὲ ἐδέξατε τότε ἀπὸ κανένα μέρος!..

Ἄντιο, καλοὶ τρόποι! Αἱ ὠραὶ μας κυρίαί ξεχνοῦν ἀμέσως τὰς «ἀρχάς» των, καὶ τρέχουν, ὄρμου, ἄλλη με τῆ χάρτινῆ της οὐρά, ἄλλη με τὴν ποδιά τοῦ μαγειρείου, καὶ περικυκλῶνουν τὴν δυστυχῆ ὑπηρετρίαν, τὴν ὁποίαν ὀλίγον ἔλειψε νὰναποδογυρίσουν. Καὶ ἀρχίζει πιά ἡ λεηλασία τοῦ

γραφεῖό του, εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ φήγῃ μόνος του τὸν καφέ του.

—Καὶ ὁ δικός μου νὰ φτειάνῃ μόνος του τὴ λάμπα του τὸ βράδυ! προσθέτει ἡ Ἐλενίτσα.

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ Κάκια ἐκτελεῖ μετὰ χάριν τὰ καθήκοντα τῆς οἰκοδεσποίνης. Εἰς κάθε ἐπισκέπτριαν προσφέρει ἕνα πιατάκι κ' ἕνα φλυτζανάκι, εἰς τὸ ὅποιον δὲν ὑπάρχει τίποτε· τὰ κοριτσάκια ὅμως προσποιονται ὅτι τρώγουν καὶ πίνουν, μετὰ τὴν λεπτότητα κυριῶν μεγάλων. Τὰ κουταλάκια μὲ τὰ κρατῶν καὶ τὰ δύο δάκτυλα εἰς τὸν ἄερα, καὶ μόλις ἀνοίγουν τὰ στοματάκια, διὰ νὰ φάγουν τὰ φανταστικά γλυκίσματα...

— Δὲν ξέρουν πιά νὰ φάγουν, ἀγαπητῆ μου, ἔλεγεν ἡ Λιλίκα, σκοπίζουσα τὰ χεῖλη μ' ἕνα μαραμένο λουλούδι. Προχθὲς εἰς τὸ ρεστوران εἶδα δύο κυρίους καλῆς τάξεως, ποῦ ἡ λαίμαργία τους μ' ἐτρόμαξε. Ἐστουμπο-

μεγάλου δίσκου μετὰ τὰ γλυκίσματα.

— Μὰ σταθῆτε, κορίτσια μου, σταθῆτε. Θὰ τὰ ρίξετε κάτω εἰς τὸ πῶ; Κάνετε ἔτσι; Προτῆτερα ἐτρώγατε τὸσον ἡσυχὰ καὶ εὐμορφα· πῶς τώρα κάνετε σὰν τοὺς γλοῦνους;

Ἡ Ἐλενίτσα, ἀν καὶ μετὰ μπουκωμένο στόμα, κατόρθωσε νὰ ὀμιλήσῃ καὶ νὰποικιρῆθῃ:

— Μὰ προτῆτερα τὸ κάναμε εἰς τὰ φέμματα· τώρα ὅμως τὸ κάνομε εἰς τὴν ἀλήθειαν!..

Καὶ τὰ ἔξη κοριτσάκια περιμένουν τώρα νὰ πιῶν καὶ τὴν τσοκολάταν, γιὰ νὰ «πᾶνε κάτω» τὰ γλυκά, ποῦ ἀπὸ τὴν βίαν τους τοὺς ἐστάθησαν εἰς τὸν λαιμόν...

Ἐ. εἶχα ἄδικον νὰ πῶ εἰς τὴν ἀρχὴν, ὅτι ἡ συναναστροφή αὐτὴ ὀμοιάζει πολὺ μετὰ τὴν Γερουσίαν τῶν Πιθήκων τῆς παλαιᾶς ἐκείνης Βασιλείας τῆς Αἰθιοπίας;

(Τέλος) ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΤΑ ΜΕΛΤΕΜΙΑ

Τοῦ Βορριά τρελλὰ παιδιὰ. Μελτεμάκια μυρωμένα, Μὲ δροσιά καὶ μ' εὐωδιά. Ράνειτέ μου τὴν καρδιά, Μελτεμάκια εὐλογημένα. Τοῦ Βορριά τρελλὰ παιδιὰ!

Ἄπ' τὸ βράδυ ὡς τὸ πρωτὶ Πάντα γύρω μου φυᾶτε Μὲ τὴ θεία σας πνοή, Ποῦ μυρώνει τὴ ζωὴ Καὶ χαρὰ παντοῦ σκορπᾶτε Ἄπ' τὸ βράδυ ὡς τὸ πρωτὶ.

Ἄπ' τὰ νέφη τ' ἀπαλά — Τὰ καρᾶβια σας τὰ αἰθέρια — Ἄρμενίστε χαμηλά. Γιὰ νὰ παίξετε τρελλὰ Σὰν μυριάδες περιστερία Ἄπ' τὰ νέφη τ' ἀπαλά.

Τοῦ πελάγου τὰ παιδιὰ Τὰ ἐλαφρὰ τὰ κίματα Κάθε ἀγῆ, κάθε βραδυὰ Σὰς ζητοῦν στὴν ἄμμουδιά Μὲ γοργὰ πηδήματα, Τοῦ πελάγου τὰ παιδιὰ.

Ἄπο ποιᾶς Ἐδὲμ γωνιά Ἡ ποιά σφαιραν εὐλογίας Ἐρχεσθε κάθε χρονιά Μὲ τὰ αἰθέρια σας πανιά Στὸ Νησί τῆς Παναγίας, Ἄπο ποιᾶς Ἐδὲμ γωνιά;...

Τῆνος, Ἰούλιος 1908.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ

ΜΙΚΡΟΣ ΠΑΡΑΜΑΓΕΙΡΟΣ

ΜΕΓΑΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ J. CHANCEL)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

— Καλὰ λοιπόν, τῷ εἶπεν, ἐξηγήσου, τί ἔννοεῖς;

Τότε ὁ Λούλλης τῷ εἶπεν ὅτι τραγουδεῖ θαυμάσια, ὅτι γνωρίζει καμμιά πενηνταριά τραγοῦδια τῆς πατρίδος του, καὶ ὅτι ἂν τὸν ἐδοῦκε νὰ τὰ τραγουδήσῃ ἀπὸ τὴν ἐξέδραν του, ὁ κόσμος θὰ ἔτρεχε πατεῖς μετὰ τὸν σὲ. Ἐπειτα, χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴν ἀπάντησιν τοῦ θεατρῶνου, ἤρχισε νὰ τραγουδῆ μετὰ τὴν ὠραιότεραν φωνὴν του τὴν ρομάντσον τῶν φλωρεντινῶν γεωργῶν.

Ἀπὸ τοὺς πρώτους στίχους, ὁ Μπριόκης κατεγοητεύθη ὁ μικρὸς μουσικὸς ἐτραγουδοῦσε μετὰ τὴν διαύγειαν καὶ ἀκρίβειαν, ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ βέβηλοι, οἱ ἀνίδεοι πάσης τέχνης, ὑφίσταντο τὸ θέληγτρον τῆς γλυκείας ἐκείνης φωνῆς, τὴν ὁποίαν ὠδήγηε μουσικὸν αἶσθημα τέλειον.

Ἐξηπλωμένος εἰς τὸ κάθισμά του καὶ κρατῶν τὸν χροῖον διὰ τῆς κεφαλῆς, ὁ θεατρῶνης τῶν ἀνδρεικέλλων καὶ τοῦ πιθήκου ἐθαύμαζε τὸ παιδίον, τὸ ὅποιον, συναισθανόμενον τὴν ἐντύπωσιν ποῦ ἔκαμνεν, ἐξηκολούθει, δὲν

γουδεῖ ὀλονὲν δυνατώτερα καὶ ὠραιότερα.

Ἡ φωνὴ του, διαπερῶσα τὸ παραπέτασμα τοῦ θεατρίδιου, ἔφθανε καθαρὰ εἰς τὸν δρόμον. ὅπου οἱ περιεργοὶ ἐσταματοῦσαν διὰ νὰκούσουν τὸ ἄσμα καὶ αὐτοί.

Καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἔγινε μεγάλη συνάθροισις πρὸ τῆς ἐξέδρας τοῦ Μπριόκη, ὅπως τὰς εὐτυχεῖς ἡμέρας κατὰ τὰς ὁποίας ὁ πιθήκος εἴλκυε τὸ κοινόν, καὶ ἅμα τὸ τραγοῦδι ἐτελείωσεν, ὅλοι ἐκείνοι οἱ ἄνθρωποι ἐχειροκρότησαν καταγῶδῶς κ' ἐζήτησαν νὰ ἰδοῦν τὸν τραγοῦδιστὴν.

Ὁ Μπριόκης ἐνόησεν ἀμέσως πόσον ἤμποροῦσε νὰ ὠφεληθῇ τὸ θέατρον του ἀπὸ τὴν πολυτίμον καὶ ἀνέλπιστον αὐτὴν συνδρομήν.

Ἄρπαξε τὸν Λούλλην ἀπὸ τὸν βραχίονα, τὸν ἔσπρωξεν ἔξω ἀπὸ τὸ παραπέτασμα,

καὶ σταθεὶς πλησίον του, προσεφώνησε τὰ πλήθη ὡς ἐξῆς:

— Εὐγενεῖς δέσποιναι καὶ καλοὶ αὐθένται, καὶ σὺ, λαὲ γυναιεὶ καὶ φιλόμουσε, χαίρετε ἀπαξάπαντες καὶ ἔρωσθε! Σὰς παρουσιάζω, κυρίαί καὶ κύριοι, ἕνα γνήσιον καὶ μοναδικὸν φλωρεντινὸν αἰδοῦν, ὁ ὁποῖος ἦλθεν ἐξ Ἰταλίας κατ' εὐθείαν εἰς τὰ Παρίσια καὶ μετὰ μόνον τὸν σκοπὸν νὰ θέλῃ τὰς λεπτὰς ἀκούσας ἀπὸ τὴν ἐξέδραν τοῦ Μπριόκη, τοῦ ὑποφαινομένου ταπεινοῦ καὶ εὐπειθοῦς σας δούλου! Ὅριστε, κυρίαί καὶ κύριοι, εὐγενεῖς δέσποιναι καὶ καλοὶ αὐθένται, δὲν θὰ πληρώσετε παρὰ μόνον δέκα σολδία, διὰ νὰκούσετε τὸν γνήσιον, τὸν μοναδικόν, τὸν ἀπαράμιλλον φλωρεντινὸν αἰδοῦν, τοῦ ὁποῖου ἡ φωνὴ κατέθελε τὴν Αὐτοῦ Ὑψηλότητα, τὸν Δόγην τῆς Βενετίας, κατὰ τοὺς γάμους του μετὰ τῆς Ἀδριατικῆς. Ὅριστε, κύριοι! δέκα σολδία μόνον!.. πέντε σολδία!.. δύο σολδία!.. ὀριστε!..

Τὰ νομίματα ἐπιπτον βροχθῶν εἰς τὸν δίσκον τοῦ θεατρῶνου. Καὶ ὅταν τὸ συναχθῆν ποσὸν τῷ ἐφάνῃ ἀρκετόν, ἔνευσεν εἰς τὸν Λούλλην, ὁ ὁποῖος, χωρὶς νὰ ταραχθῆ ποσῶς, — διότι ἦτο συνειθισμένος ἀπὸ τὰς «καλλιτεχνικὰς περιουσίας» του ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῆς Φλωρεντίας, — ἤρχισε νὰ τραγουδῆ μίαν καθατίναν, ἔπειτα μίαν ρομάντσον, καὶ τέλος ἕνα ἄσμα λαϊκόν.

Τὸ πλήθος, καταγοητευμένον, δὲν

ἔπαυε νὰ ρίπτῃ νομίματα εἰς τὸν δίσκον τοῦ Μπριόκη, ὁ ὁποῖος ἐμάχευε μετὰ δικαίαν ὑπερηφάνειαν. Ἐπιτέλους εἶπε:

— Ἀρκετὰ διὰ σήμερον. Αὐρὶον καὶ μεθαύριον, καὶ κάθε ἡμέραν, νὰ γνωρίζετε καλά, ὅτι ὁ φλωρεντινὸς αἰδοῦς θὰ ἔρχεται εἰς τὴν ἐξέδραν τοῦ Μπριόκη νὰ σὰς διασκεδάξῃ, πρῶτὶ καὶ ἀπόγευμα, μετὰ τὸ θεῖόν του ἄσμα!

Ἐπειτα, ἐν τῷ μέσῳ τῶν χειροκροτημάτων, ἐξηφανίσθη ὀπίσω ἀπὸ τὸ παραπέτασμα, σύρων μαζί του τὸν Λούλλην καὶ λέγων:

— Καὶ τώρα, μικρὲ μου, ἔλα νὰ λογαριασθῶμε.

Ἐμετρήθη ἡ εἰσπραξίς καὶ ἐβεβαίωθη ὅτι ἐντὸς ἡμισίας ὥρας τὸ «κατάστημα» εἶχεν εἰσπράξῃ τέσσαρας λίβρας καὶ ἑκτὸ σολδία.

— Ἐ! εἶσαι εὐχαριστημένος νὰ τὰ μοιράσωμε εἰς δύο; ἤρῳτησεν ὁ ἐντιμὸς θεατρῶνης.

— Ἀκούτ' ἐκεῖ! ἀπήντησεν ὁ μικρὸς.

Καὶ ἔπῃρε δύο λίβρας καὶ τέσσαρα σολδία.

Ἐπειτα ἐλογάριασεν ὅτι μετὰ δύο «παραστάσεις» τὴν ἡμέραν, πολὺ γρήγορα θὰ κατόρθωνε νὰ μαζεύσῃ ὅσα τῷ ἐχρεώζοντο διὰ τὸ ἀγαπημένον του βιολίον. Ὑπεσέθη λοιπὸν εἰς τὸν Μπριόκη ὅτι θὰ ἔρχεται τακτικά, καὶ ὁ θεατρῶνης τὸν ἀπεχαιρέτησε τρυφερώτατα, λέγων μετὰ τὸ ἐμφαντικὸν ὕφος, τὸ ὅποιον συνήθιζε πάντοτε:

— Ἐσὺ, μικρὲ, θὰ γίνῃς μέγας μουσικὸς!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὁ πιθήκος ἐκρίνε κατάλληλον τὴν περίστασιν νὰ πηδῆσῃ ἐπὶ τῆς τραπέζης, ζητῶν ὠπείας καὶ φροντούκια, ὡς συνήθιζε τὰς ἡμέρας, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ εἰσπραξίς τῷ ἐφαίνετο καθλή καὶ ὁ κύριός του γελαστός...

Ἄλλ' ὁ Μπριόκης

«Σὰς παρουσιάζω, κυρίαί καὶ κύριοι...» (Σελ. 277, στ. α')

τὸν ἀπεδίωξε μετὰ ἀπότομον τρόπον, λέγων: — Φεύγα ἀπὸ 'δῶ!.. Τώρα πιά ἐσένα δὲν περνᾷ ἡ μογοῖά σου: Μιά φορά ὁ κόσμος σ' ἀγαποῦσε· τώρα προτιμᾷ ἕνα τραγοῦδιστὴν. Ἐ, τί νὰ γίνῃ! καθένας μετὰ τὴν σειρά του.

Καὶ ὁ πιθήκος, ὁ ὁποῖος βεβαίως ἐνόησε τὴν παρακμήν του, ἀπεμακρόνθη μετὰ τὴν οὐραν μεταξὺ τῶν σκελῶν, καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἔγινε μελαγχολικός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Ἡ πρώτη συναυλία τοῦ Λούλλη!

Δὲν ἐπέρασεν οὔτε μία ἐβδομάς, ἀπὸ τὴν ἀξιωματικὸν αὐτὴν ἐμφάνισιν τοῦ Λούλλη πρὸ τοῦ παρισίου κοινού, εἰς τὴν ἐξέδραν τοῦ Μπριόκη, καὶ ὁ μικρὸς μουσικὸς ἦτο ἤδη κάτοχος τοῦ βιολίου!

Ἦν δὲ ὡραία ἡμέρα δι' αὐτὸν ἐκείνην κατὰ τὴν ὁποίαν ἐζήτησεν ἀπὸ τὸ μαγαζεῖον τοῦ ὀργανοποιοῦ, θριαμβεύων καὶ σφίγγων ἐπὶ τοῦ στήθους του τὸ πολυτίμον ὄργανον!

Καὶ ὅταν ἐπανῆλθεν εἰς τὰ μαγειρεῖα τοῦ Κεραμικοῦ, σείων τὸ λάφυρόν του, ὁ μπάραμπα-Πλανσέτος τῷ εἶπε: — Τί θὰ τὸ κάμῃς αὐτό;.. Ἐξέρεις τοῦλάχιστον νὰ παίξῃς βιολί;

Ὁ Λούλλης ἠναγκάσθη νὰ ὀμολογήσῃ ὅτι ἦτο ἡ πρώτη φορά ποῦ ἔπαινε εἰς τὰ χεῖρά του τέτοιον ὄργανον.

— Μὰ τότε εἶσαι ἀνόητος, ὑπέλαβεν

«Καὶ ἡ συναυλία ἤρχισε...» (Σελ. 278, στ. β')

